

[Raunkjær.]

er jo usynlige og snigende, og deres fremmarch kan ikke umiddelbart bedømmes af lægmænd. Hvor stor en forskel der er på mulighederne for smittefare ved besøg af en inseminør og ved besøg af en „omvandrende“ orne, er der vel nogen uenighed om også blandt videnskabsmænd og lægmænd.

En anden ting, man bedre kan bedømme og konstatere, er, at når en so har haft besøg af en „omvandrende“ orne, har ornen undertiden efterladt sig små kravlende væsener; men når man kritiserer dette, får man jo i reglen det svar, at det er en dårlig so, der ikke kan bære en lus.

Kunstig sædoverføring på svin vil sikkert herhjemme som i andre lande vinde frem, og det er da hensigtsmæssigt, at der også for svineinseminører skabes uddannelsesmuligheder. Dyr lægerne har jo nok at gøre med at klare den almindelige sygdomsbekæmpelse; der er endog ved faglige møder rejst krav om, at dyrlægerne frigøres fra andre arbejdsområder, hvor anden kvalificeret arbejdskraft kunne klare opgaverne.

I lovforslaget skabes fornuftigvis muligheder for efter indstilling fra de i avlen interesserede organisationer at kræve, at handyr, hvis sæd kunstigt overføres til andenmands husdyr, opfylder rimelige krav i henseende til afstamning og kvalitet. Lovområdet kan udvides til også at gælde andre end de to omtalte dyrearter, hvad jeg finder må være rigtigt.

Ifølge sagens natur er det en bemyndigelseslov. Selve lovforslaget er for så vidt i forhold til sin rækkevidde kort og klart, men kan dog blive ret indgribende for foreninger og enkeltpersoner; det gælder f. eks. § 1, stk. 2, og § 3, stk. 2. Jeg mener, vi bør se på enkeltheder i lovforslaget, og det vil jeg gerne tilsige mit partis medvirken til.

Niels Ravn: Jeg kan i princippet give ministeren tilslutning til det foreliggende lovforslag. Det har vist desværre udviklet sig sådan, at bestemmelser af den art, som vi her drøfter, er blevet nødvendige; det

kanne måske have været undgået, men det er en lang historie, som jeg kun lige skal strejfe.

Det er nu henimod 30 år siden, den kunstige inseminering startede her i landet, efter at nogle forskere havde været på besøg i Sovjetunionen og dér lært den kunstige sædoverførings teknik at kende. Fra en beskeden start på Samsø udviklede den sig til i løbet af nogle få år praktisk talt at omfatte hele landet, og som det fremgår af bemærkningerne, bliver i dag 90 pct. af alt kvæg her i landet kunstigt insemineret. Der skete undervejs det efter min opfattelse meget beklagelige, at der opstod en strid mellem Den danske Dyr lægeforening og veterinærdirektoratet på den ene side og De samvirkende Kvægavlforeninger på den anden side. Jeg skal ikke gå ind på denne strid, men kun beklage, at den opstod. Vi kender resultatet af striden; det var det, at i løbet af få år blev samtlige dyrlæger for at sige det lige ud smidt ud af De samvirkende Kvægavlforeninger, og siden har man kørt med lægmænd, som uddannes på Malling Landbrugsskole.

Nu har man altså erkendt, at dette ikke går længere. Jeg tror, det vil blive dyrt for De samvirkende Kvægavlforeninger, selv om der ganske vist står i bemærkningerne, at lovforslaget ikke for det offentlige vil medføre øgede udgifter. Som hr. Raunkjær sagde, er de paragraffer, der her er udformet, i vid udstrækning bemyndigelsesparagraffer, og der kunne måske være grund til i et udvalg at se på, om det er nødvendigt med så vidtgående bemyndigelser.

Jeg kan ikke lade være at pege på § 2, stk. 1, hvor der står, at ministeren kan fastsætte, at der ikke på de ejendomme, hvor der findes handyr, der bruges som donorer, må findes andet dyrehold. Vi har mange steder i landet tyrestationer, der er kombineret med afkomsprøvestationer, og hvis man beslutter, at dette ikke længere må finde sted, vil det betyde millionudgifter for De samvirkende Kvægavlforeninger og dermed for det danske landbrug. Jeg er alt-